

Sygn. akt III C 2111/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący: Asesor sądowy Alicja Przybylska

Protokolant: Stażysta Daniela Olkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2021 roku w S.

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) ***spółce akcyjnej w S.***

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda I. K. kwotę 15.356,46 zł (piętnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- liczonymi od kwoty 14.956,46 zł (czternaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) od dnia 5 października 2018 roku do dnia zapłaty,

- liczonymi od kwoty 400 zł (czteryście złotych) od dnia 10 listopada 2018 roku;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 793,09 zł (siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 2111/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 marca 2019 roku I. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 5.100,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że w dniu 30 lipca 2018 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki C. o nr. rej. (...), należącego do powoda, zaś sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany na czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynajął pojazd zastępczy i z tego tytułu poniósł wydatek w wysokości 4.649,40 złotych brutto. Zakład ubezpieczeń tytułem refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego wypłacił odszkodowanie w wysokości 1.890,00 złotych. Powód, w oparciu o prywatną opinię rzeczoznawcy ustalił, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu stanowiła kwota 14.617,63 zł. Zakład ubezpieczeń wypłacił z tego tytułu odszkodowanie w wysokości 2.275,13 złotych. Zdaniem powoda, wysokość odszkodowania została zaniżona i wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 12.650,00 złotych tytułem pełnej rekompensaty kosztów

naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kwoty 400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez prywatnego rzeczoznawcę. Pozwana odmówiła przyznania uzupełniającego odszkodowania, zarówno w zakresie refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, jak i naprawy uszkodzonego pojazdu. Na kwotę dochodzona pozwem składają się: 2.759,40 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, 1.940,60 zł tytułem rekompensaty kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego oraz 400 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę techniki samochodowej.

W dniu 9 września 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt III Nc 733/19).

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że zaproponowała pozwanemu organizację najmu pojazdu zastępczego, jednak poszkodowany nie skorzystał z tej propozycji, wynajmując pojazd od firmy zewnętrznej. Co prawda zastosowano rynkową stawkę najmu pojazdu zastępczego, jednak pozwana zakwestionowała jej wysokość – 172,20 złotych za dobę, wskazując, iż była w stanie zapewnić poszkodowanemu pojazd zastępczy za stawkę niższą. Jednocześnie pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje czasu najmu pojazdu zastępczego, a jedynie wysokość stawki. Podniosła, że w celu zapewnienia najwyższego standardu obsługi oraz wzorowego stanu wynajmowanych pojazdów współpracuje z renomowanymi, profesjonalnymi wypożyczalnią pojazdów. Poszkodowany w ogóle nie wyraził zainteresowania propozycją pozwanej, pomimo że zgodnie z zasadą minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z dłużnikiem był do tego zobowiązany. Pozwana powołała się przy tym na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 listopada 2018 roku (sygn. akt XVCa 659/18), zgodnie z którym w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym nie pozostaje najem za wyższą stawkę, w sytuacji gdy zakład ubezpieczeń zaoferował bezgotówkowy najem pojazdu zastępczego.

Jeśli zaś chodzi o koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, to pozwana wskazała, że poszkodowany miał możliwość dokonania naprawy w sieci warsztatów współpracujących z pozwaną. Nadto podniosła, że złożyła powodowi propozycję przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody za kwotę 1.967,63 złotych, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę 54,50 złotych w jednym z warsztatów jej sieci partnerskiej. Zdaniem pozwanej, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, brak jest podstaw do żądania przez powoda zwrotu całkowicie hipotetycznych kosztów naprawy. Pozwana wskazała także, że powód nie wykazał zasadności przeprowadzenia naprawy pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych, zaś należna powodowi wysokość odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu winna uwzględniać zasadę minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z dłużnikiem. Pozwana nie kontestowała okresu najmu pojazdu zastępczego.

Pismem z dnia 31 stycznia 2020 roku pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości, wskazując, iż powód nie był zainteresowany naprawą pojazdu we wskazanym przez ubezpieczyciela warsztacie, zaś do poszkodowanego należy wybór sposobu likwidacji szkody. Nadto pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż części zamontowane w pojeździe poszkodowanego przed kolizją były nieoryginalne. W dalszej kolejności pełnomocnik powoda wskazał m.in., że pozwana w rzeczywistości nie przedstawiła oferty najmu pojazdu zastępczego, zaś wynajęcie pojazdu zastępczego za stawkę wyższą niż akceptowana przez pozwaną nie oznacza, że poszkodowany nie dąży do minimalizacji szkody.

Pismem z dnia 2 października 2020 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 15.356,46 złotych waz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 października 2018 roku do dnia zapłaty, podtrzymując wniosek o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2018 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki C. o nr. rej. (...) należącego do I. K.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. (polisa nr (...)).

Tego samego dnia zakład ubezpieczeń przyjął zawiadomienie o zdarzeniu.

Szkoda miała charakter częściowy. Uszkodzenia polegały m.in. na pęknięciu kraty dolnej zderzaka przedniego, trwałym odkształceniu z lewej strony kraty górnej zderzaka przedniego, pęknięciu obudowy oraz uchwyty mocujących reflektora lewego i prawego, połamaniu kierownicy wlotu powietrza chłodnicy lewej, wgnieceniu w części dolnej środkowej tablicy rejestracyjnej.

Dowód:

- akta szkody, k. 113,
- wiadomość elektroniczna z dnia 30 lipca 2018 roku, k. 71;
- opinia biegłego sądowego S. Ł. nr 01/07/2020, k. 139-157

W dniu 4 września 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przeprowadziła oględziny pojazdu marki C. (...) o nr. rej. (...). Do wymiany zakwalifikowano m.in. tablicę rejestracyjną przednią, kratkę dolną zderzaka przedniego, kratkę górną zderzaka przedniego, nadkole, zaś do naprawy zderzak przedni oraz błotnik przedni lewy i prawy. W protokole wskazano, że zakład ubezpieczeń oferuje możliwość organizacji i wynajmu pojazdu zastępczego, wskazując przykładowy cennik.

Dowód:

- protokół (...), k. 16-17.

W dniu 13 sierpnia 2018 roku I. K. zawarł z J. K. umowę najmu pojazdu zastępczego marki H. (...) o nr. rej. (...). Strony określiły dobową stawkę najmu na kwotę 140 złotych netto. Najem trwał do dnia 9 września 2018 roku.

Tytułem najmu pojazdu zastępczego, w dniu 19 września 2018 roku J. K. wystawił I. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.649,40 złotych brutto, zakreślając termin zapłaty na dzień 19 września 2018 roku.

Faktura została opłacona przez I. K. gotówką.

I. K. jest prezesem Rodzinnych O. Działkowych, a uszkodzony pojazd wykorzystywał do celów prywatnych, w tym do opieki nad wnukiem oraz zakupów. I. K. nie miał możliwości zastąpienia pojazdu uszkodzonego innym pojazdem, a dokonując wyboru oferty najmu pojazdu zastępczego brał pod uwagę cenniki innych wypożyczalni. (...) Spółka Akcyjna w S. wysłała I. K. wiadomość elektroniczną z propozycją wynajmu pojazdu zastępczego, jednak poszkodowany nie otrzymał od zakładu ubezpieczeń konkretnej oferty. W związku z tym, że I. K. długo czekał na jakikolwiek kontakt ze strony zakładu ubezpieczeń, zdecydował się wynająć pojazd zastępczy u J. K.. I. K. nie negocjował u J. K. dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego, ponieważ wiedział, że stawka czynszu w wysokości 140,00 złotych netto była niska.

Dowód:

- umowa najmu, k. 18,
- faktura VAT z dnia 19 września 2018 roku nr (...), k. 18 v.
- przesłuchanie I. K., k. 122 verte – 123.

W dniu 4 września 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. sporządziła kalkulację naprawy nr (...), zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł kwotę 1.967,63 złotych brutto.

Wysokość odszkodowania została ustalona metodą kosztorysową z uwzględnieniem m.in. części zamiennych kategorii O, Q” i P

Decyzją z dnia 21 września 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przyznała I. K. odszkodowanie w wysokości 2.275,13 złotych brutto, uwzględniając koszt holowania pojazdu w wysokości 307,50 złotych brutto.

Dowód:

- kalkulacja naprawy nr (...), k. 19-23;
- decyzja z dnia 21 września 2018 roku, k. 24.

Na zlecenie I. K., w dniu 21 września 2018 roku M. M. sporządził opinię nr (...), zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi kwotę 14.617,63 złotych.

Tytułem sporządzenia opinii M. M. wystawił I. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 400,00 złotych brutto, zakreślając termin płatności na dzień 21 września 2018 roku.

Dowód:

- opinia nr (...) z dnia 21 września 2018 roku, k. 26 -35;
- faktura VAT nr (...), k. 35 verte;
- przesłuchanie I. K., k. 122 verte – 123.

Pismem z dnia 25 września 2018 roku I. K. wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 13.050,00 złotych – 12.650,00 złotych tytułem pełnej kompensaty kosztów naprawy pojazdu oraz 400,00 złotych tytułem rekompensaty kosztów poniesionych przez poszkodowanego tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy przez prywatnego rzeczoznawcę.

Pismem z dnia 5 listopada 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. poinformowała I. K., że po ponownej analizie dokumentacji szkodowej nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 25 września 2018 roku, k. 36-39;
- pismo z dnia 5 listopada 2018 roku, k. 40-41 .

W wiadomości elektronicznej z dnia 10 listopada 2018 roku I. K. poinformował (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S., że jest zainteresowany polubownym zakończeniem sprawy, jednak proponowana kwota jest zbyt niska, informując jednocześnie, iż jest gotowy zakończyć sprawę przez dopłatę kwoty 10.000 złotych.

W wiadomości elektronicznej z dnia 21 listopada 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- wiadomość elektroniczna z dnia 10 listopada 2018 roku, k. 42;
- wiadomość elektroniczna z dnia 21 listopada 2018 roku, k. 43.

Decyzją z dnia 26 października 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. poinformowała I. K. o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w wysokości 1.890,00 złotych brutto, uznając za zasadny 14 – dniowy okres najmu pojazdu

zastępczego (2 dni organizacyjne, 7 dni oczekiwania na oględziny, 1 dzień oczekiwania na części, 2 dni wolne od pracy i 2 dni technologicznego czasu naprawy) oraz dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w wysokości 135,00 złotych.

Dowód:

- decyzja z dnia 26 października 2018 roku, k. 44.

Pismem z dnia 10 listopada 2018 roku I. K. wezwał (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 2.759,40 złotych tytułem dopłaty do pełnego odszkodowania w związku z poniesionymi przez poszkodowanego kosztami najmu pojazdu zastępczego, w terminie 14 dni.

W odpowiedzi z dnia 7 grudnia 2018 roku roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 listopada 2018 roku, k. 45-47;

- odpowiedź z dnia 7 grudnia 2018 roku, k. 48.

Wartość rynkowa pojazdu przed zdarzeniem na dzień 30 lipca 2018 roku wyniosła kwotę 16.900,00 złotych brutto.

Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyniosła kwotę 10.300,00 złotych brutto.

Koszt naprawy pojazdu na dzień 30 lipca 2018 roku, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze na lokalnym rynku oraz przy zastosowaniu części zamiennych sygnowanych logo producenta wyniosła kwotę 14.472,19 złotych brutto.

Koszt naprawy pojazdu na dzień 30 lipca 2018 roku, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze na lokalnym rynku oraz przy zastosowaniu części zamiennych nieoryginalnych o porównywalnej jakości co części oryginalne wyniosła kwotę 12.893,99 złotych brutto.

Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego wymaga zastosowania do naprawy oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu.

Zastosowanie do naprawy części zamiennych nieoryginalnych nie doprowadzi pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego.

Sporządzona przez zakład ubezpieczeń kalkulacja naprawy nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego.

Średnia dobową stawką najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego, na lokalnym rynku województwa (...), w okresie od dnia 13 sierpnia 2018 roku do dnia 9 września 2018 roku, w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia OC/AC/NW oraz wykupionym udziałem własnym w szkodach dla rozliczeń gotówkowych wyniosła kwotę 154,30 złotych (189,79 złotych brutto).

Średnia dobową stawką najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego, na lokalnym rynku województwa (...), w okresie od dnia 13 sierpnia 2018 roku do dnia 9 września 2018 roku, w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia OC/AC/NW oraz wykupionym udziałem własnym w szkodach dla rozliczeń bezgotówkowych wyniosła kwotę 183,57 złotych (220,29 złotych brutto).

Dowód:

- opinia biegłego sądowego S. Ł. nr 01/07/2020, k. 139-157;

opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. Ł. nr 01/07/2020, k. 176-180.

99rent Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w K. współpracują w zakresie wynajmu pojazdów zastępczych z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S..

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. współpracuje z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. w zakresie naprawy pojazdów, zgodnie ze sporządzonym przez E. Hestię kosztorysami.

Dowód:

- pismo z dnia 15 lutego 2016 roku, k. 80;
- oświadczenia, k. 98-100.

W dniu 30 czerwca 2014 roku sporządzono opinię ekonomiczną „Wartość rynkowa stawki roboczogodziny dla specjalistycznego warsztatu samochodowego”.

W dniu 16 grudnia 2014 roku Komisja Nadzoru Finansowego sporządziła wytyczne dotyczące likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych.

Sporządzano cenniki najmu pojazdów zastępczych.

Dowód:

- opinia ekonomiczna z dnia 30 czerwca 2014 roku, k. 51- 53;
- cennik, k. 54 verte – 60;
- wytyczne Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 16 grudnia 2014 roku, k. 81-88 verte.;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało w przeważającej mierze na uwzględnienie.

Zaznaczenia wymagało, że w sprawie niniejszej pozwana nie kwestionowała faktu wystąpienia szkody ani też swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 30 lipca 2018 roku. W sprzecznie od nakazu zapłaty wskazała, że nie kwestionuje czasu trwania najmu pojazdu zastępczego. Sporna między stronami pozostawała wysokość kosztów naprawy pojazdu oraz wysokość dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego.

Warunki odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436, a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia

mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Z uwagi na fakt, że okolicznością sporną między stronami była wysokość szkody, poczynienie ustaleń w tym zakresie wymagało wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej S. Ł., który miał ustalić wysokość średniej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego obowiązującej na lokalnym rynku oraz koszt przywrócenia samochodu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego ze wskazaniem rodzaju użytych części, uzasadnieniem dokonanego wyboru, przy uwzględnieniu cen obowiązujących na rynku lokalnym, a także wartości pojazdu wg stanu przed powstaniem szkody. Mając na uwadze treść opinii biegłego, a także opinii uzupełniającej, Sąd uznał je za rzetelne, logiczne, przekonywujące i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Skutkowało to dokonaniem ustaleń faktycznych na ich podstawie.

Świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c.

Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja

poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna zatem ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody – nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, sygn. akt V CKN 1273/00). Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu wskazać należy, że odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza zaś doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie uszkodzenia pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku (por. uchwałę SN z dnia 12.04.2012 r., II CZP 80/11). W zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego i nie jest uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11). Dodatkowo podkreślić należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03).

Przechodząc do analizy dochodzonego pozewem roszczenia w zakresie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, wskazać należy, że biegły w sposób przekonujący uzasadnił wybór jakie części winny zostać wybrane do naprawy i wymiany, wysokość stawek za tzw. robocizogodzinę, a także wartość pojazdu wg stanu sprzed szkody. Sąd podziela przy tym opinię biegłego, że do naprawy winy być użyte części O (tzw. części oryginalne serwisowe), skoro zakład ubezpieczeń w żaden sposób nie wykazał, iż w pojeździe były zamontowane części o innej specyfikacji (P, (...), (...)). Przeciwnie, z opinii prywatnego rzeczoznawcy z dnia 21 września 2018 roku wynika, że w trakcie oględzin nie stwierdzono, aby części zamontowane w pojeździe były częściami nieoryginalnymi lub pochodzącymi z innych pojazdów. Nie stwierdzono także jakichkolwiek ubytków świadczących o uprzednim złym stanie technicznym części zakwalifikowanych do wymiany lub naprawy i nie stwierdzono śladów ich wcześniejszych napraw blacharsko lakierniczych poza zderzakiem przednim. Co więcej, biegły wskazał także, że kalkulacja naprawy szkody sporządzona w toku postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela nie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego z dnia 30 lipca 2018 roku. Uwypuklić należy, że pozwana zaniżyła stawki za tzw. robocizogodzinę, bowiem nie odpowiadały one realnym stawkom stosowanym na lokalnym rynku, zaś koszt materiałów lakierniczych obniżono o 50 proc., do wyliczeń użyto także części o niskiej jakości, w dodatku ceny części oryginalnych zostały obniżone o 25 proc. Również kwalifikacja uszkodzeń dokonana przez pozwaną była nieprawidłowa, bowiem zamiast wymiany reflektorów zastosowano zestawy naprawcze, mimo że uszkodzone były również obudowy – podobnie błotniki przednie zakwalifikowano do naprawy, podczas gdy charakter i umiejscowienie uszkodzeń kwalifikował je do wymiany. Sąd nie podziela zarzutów strony pozwanej, iż rzeczony części nie powinny być wymienione, skoro z dokumentacji fotograficznej wynika, że niemożliwa była ich naprawa (k. 177-180).

Kwestia zasadności zastosowania do naprawy eksploatowanych pojazdów części nowych i oryginalnych jest najczęściej kwestią sporną pomiędzy ubezpieczonymi a ubezpieczycielami. Rozstrzygnięcie tej kwestii wymaga wiadomości specjalnych. M.in. na tą okoliczność został dopuszczony dowód z opinii biegłego w niniejszej sprawie. Biegły wskazał, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 30 lipca 2018 roku wymaga zastosowania do naprawy oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazd, a zastosowanie zamienników nie pozwoli na osiągnięcie takiego rezultatu. Podkreślenia wymaga, że strona pozwana nie zakwestionowała opinii biegłego w tym zakresie, negując jedynie te ustalenia biegłego, które odnosiły się do kwalifikacji błotników przednich i reflektora jako podlegających wymianie, a nie naprawie. Zgodnie z rygorem nałożonym zarządzeniem z dnia 5 września 2020 roku uznać zatem należało, że w pozostałym zakresie pozwana nie zgłaszała zarzutów do treści sporządzonej opinii.

Ustalając w niniejszej sprawie wysokość należnego powodowi odszkodowania Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Bacząc na fakt, że sposób i wartość naprawy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu sprzed kolizji stanowią wiadomości specjalne. Wnioski opinii są jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, są zgodne z zasadami logiki, wiedzy powszechnej. Poziom wiedzy biegłego jest odpowiedni do jego specjalizacji, podstawy teoretyczne opinii nie budzą wątpliwości. Sposób motywowania opinii oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków jest właściwy.

Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że w opinii biegły sądowy w sposób definitywny wskazał, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego z dnia 30 lipca 2018 roku wymaga zastosowania do naprawy oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta, zaś użycie części nieoryginalnych nie doprowadzi pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego. Jak wynika z kosztorysu naprawy nr 01/07/2020 z dnia 2 sierpnia 2020 roku (k. 151 – 153), koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodowego z dnia 30 lipca 2018 roku, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze, na lokalnym rynku oraz przy zastosowaniu części zamiennych sygnowanych logo producenta, wyniósł kwotę 14.472,19 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.197,06 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu (1.940,60 zł żądane w pozwie + 10.256,46 zł objęte rozszerzeniem powództwa). Kwota żądana przez powódkę mieściła się w wysokości odszkodowania ustalonego przez biegłego, przy uwzględnieniu kosztów jakie powód otrzymał już od ubezpieczyciela z tego tytułu (2.275,13 zł) (14.472,19 zł – 2.275,13 zł = 12.197,06 zł).

Poszkodowanemu I. K., co do zasady, należał się także zwrot kosztów związanych z wynajęciem pojazdu zastępczego w pełnej wysokości. Pojazd zastępczy, z uwagi na brak innego wolnego pojazdu do korzystania, niezbędny był poszkodowanemu w codziennym funkcjonowaniu, w tym do załatwiania spraw rodzinnych. Jak bowiem zeznał na rozprawie w dniu 27 lutego 2020 roku I. K., zakład ubezpieczeń wprawdzie wysłał do niego wiadomość elektroniczną z propozycją wynajmu, jednak, gdy poszkodowany podjął próbę ustalenia szczegółów i dokładnych warunków najmu organizowanego przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń, nie otrzymał żadnej odpowiedzi. Nawet gdyby przyjąć za uzasadniony pogląd, że nie jest wymagane, aby ubezpieczyciel złożył poszkodowanemu ofertę najmu w rozumieniu art. 66 k.c., skoro na podstawie ogólnych informacji przekazanych poszkodowanemu mógł on powziąć wiedzę co do tego, że istnieje możliwość wypożyczenia samochodu u ubezpieczyciela, a także co do tego, jaka jest orientacyjna stawka najmu, to zauważyć należy, że poszkodowany po uzyskaniu tej ogólnej informacji od pozwanej, podejmował próby kontaktu z zakładem ubezpieczeń, jednak bezskutecznie. Sąd nie miał przy tym żadnych podstaw aby odmówić dowodowi z przesłuchania powoda waloru wiarygodności. Jednocześnie w ocenie Sądu nieskorzystanie przez powoda z oferty najmu pojazdu u podmiotów preferowanych przez ubezpieczyciela nie może stanowić podstawy do obniżenia należnego z tego tytułu świadczenia do stawek, które oferują współpracujące z ubezpieczycielem podmioty. Obowiązek minimalizowania szkody nie może być bowiem równoznaczny z ograniczeniem możliwości wyboru podmiotu, z którym poszkodowany zawrze umowę najmu, do podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Wystarczające do uznania, że poszkodowany z obowiązku tego się wywiązał i ma prawo do zwrotu poniesionych na poczet najmu pojazdu zastępczego wydatków, jest ustalenie, że poniesione przez niego wydatki nie przekraczają średnich stawek dobowych najmu pojazdów zastępczych tej samej klasy co pojazd uszkodzony. I tak też było w niniejszej sprawie, albowiem jak ustalili biegły stawka dobową za najem pojazdu tej samej klasy co pojazd uszkodzony wynosiła 154,30 zł netto (189,79 zł) przy rozliczeniu gotówkowym oraz 183,57 zł netto (220,29 zł brutto) przy rozliczeniu bezgotówkowym. Strona powodowa dochodził dopłaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwoty 2.759,40 zł, powołując się na fakt, że łączne koszty najmu pojazdu zastępczego wynosiły 4.649,40 zł (27 dni x 140 zł + Vat). Ubezpieczyciel wypłacił na rzecz poszkodowanego z tego tytułu kwotę 1.890 zł. W ocenie Sądu w całości należało zasądzić na rzecz powoda kwotę dochodzoną przez niego z tego tytułu, tj. 2.759,40 zł. W oparciu o treść opinii biegłego należało bowiem ustalić, że wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego wynikająca z umowy najmu zawartej przez powoda mieściła się – była niższa niż ta ustalona przez biegłego na kwotę 154,30 zł netto (189,79 zł brutto) przy rozliczeniach gotówkowych. Sąd uznał przy tym za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 27 dni, który nie był kontestowany przez pozwaną (k. 66). Jeśli zaś chodzi o dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego, to zarzut pozwanej o rażąco wygórowanej stawce najmu zastosowanej przez powoda, w świetle zaferowanego przez strony materiału

dowodowego, jest nieuzasadniony. W istocie to na powódzie spoczywał ciężar wykazania szkody w określonej wysokości (art. 6 k.c.). Powyższą okoliczność powód wykazał przedkładając umowę najmu z dnia 13 sierpnia 2018 roku określającą dobową stawkę czynszu na kwotę 140 zł netto oraz fakturę VAT z tożsamą stawką dzienną za cały okres najmu wynoszący 27 dni. Na rozprawie poszkodowany zeznał, że zapłata za najem została rozliczona gotówkowo, a biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej S. Ł. wskazał, że średnia dobową stawką najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego, na lokalnym rynku województwa (...), w okresie od dnia 13 sierpnia 2018 roku do dnia 9 września 2018 roku, w opcji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia OC/AC/NW oraz wykupionego udziału własnego w szkodach i dla rozliczenia gotówkowego wyniosła kwotę 154,30 złotych netto, to jest 189,79 złotych brutto. Powyższe oznacza, że dobową stawką najmu zastosowaną przez powoda była nawet niższa od średnich stawek stosowanych na lokalnym rynku. Skoro zatem na skutek kolizji z dnia 30 lipca 2018 roku należący do powoda pojazd został uszkodzony i z tego powodu powód utracił możliwość korzystania z niego w dotychczasowy sposób, co skutkowało koniecznością najmu pojazdu zastępczego, ma prawo do żądania poniesionych z tego tytułu wydatków w pełnym zakresie. Należy bowiem uwzględnić współczesne realia życia, w których używanie pojazdu przez jego posiadacza w celu codziennego przemieszczania się nie jest niczym nadzwyczajnym, a w sytuacji niemożności korzystania z pojazdu na skutek uszkodzenia w kolizji spowodowanej przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność ta obejmuje także koszt wynajmu pojazdu zastępczego przez osobę, która faktycznie pojazd użytkuje. Poniesione przez powoda wydatki na poczet najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę powstałą na skutek utraty możliwości korzystania z pojazdu z powodu jego uszkodzenia i z tego powodu mieszczą się w normalnym związku przyczynowym ze szkodą – gdyby nie doszło do uszkodzenia pojazdu, powód nie byłby zmuszony do najmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie po raz kolejny podkreślić należy, że wystarczające do uznania, że poszkodowany wywiązał się z obowiązku minimalizacji szkody jest ustalenie, że poniesione przez niego wydatki nie przekraczają średnich stawek dobowych najmu pojazdów zastępczych tej samej klasy co pojazd uszkodzony.

Jeśli zaś chodzi o oświadczenia firm współpracujących z pozwaną (k. 98-100), które mogły mieć wynegocjowaną umowę na najem pojazdów zastępczych poniżej stawek rynkowych, to pozwana nie wykazała, aby wynajem samochodów w ramach współpracujących z nią sieciami wypożyczalni był bardziej korzystny niż ten z którego ostatecznie skorzystał powód, uwzględniając również inne czynniki poza ceną. Pozwana nie wykazała, iż wypożyczalnie te oferowały pojazdy odpowiadające klasie pojazdu uszkodzonego. Podkreślenia wymaga także fakt, iż dowód rażącego wygórowania stawek spoczywał na ubezpieczycielu, albowiem w przypadku stwierdzenia, że poszkodowany uchybił obowiązkowi minimalizacji szkody i doszło do zawarcia umowy najmu po stawkach rażąco wygórowanych, obowiązek odszkodowawczy strony pozwanej się zmniejsza, zatem to ona powinna związane z tym okoliczności wykazywać. W ocenie Sądu, nawet gdyby istniała możliwość znalezienia tańszej oferty, to poszkodowanemu nie można czynić zarzutu, że z takiej nie skorzystał. Poszkodowany mógł bowiem kierować się różnymi kryteriami wyboru wypożyczalni oferującej pojazdy zastępcze, niekoniecznie ceną, albowiem istotne były dla poszkodowanego przede wszystkim szybkość wykonania usługi, uproszczenie całego procesu i parametry pojazdu.

W ocenie Sądu, powód miał również prawo domagać się zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w kwocie 400,00 złotych, skoro odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela okazało się zaniżone. Sporządzenie przedprocesowej kalkulacji było więc uzasadnione. W orzecznictwie sądowym utrwalilo się przekonanie, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwałę SN z dnia 18.05.2004 r., III CZP 24/04, opubl. OSNC 2005/7-8/117). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że o tym, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zważywszy na ustaloną przez pozwaną wysokość odszkodowania, zlecenie przez powoda ustalenia wysokości kosztów naprawy, należy uznać za uzasadnione i konieczne dla ustalenia czy w ogóle i w jakim zakresie powód może domagać się uzupełnienia

wypłaconego odszkodowana. Nadto ustalenia co do kosztów naprawy pojazdu na zlecenie powoda nie odbiegają znacząco od ustaleń poczynionych w toku procesu na podstawie opinii biegłego sądowego. Stąd też pozwana winna zwrócić powodowi poniesione z tego tytułu koszty. Wysokość wydatków z tego tytułu wynika z dokumentu prywatnego w postaci faktury VAT nr (...) na kwotę 400,00 złotych brutto. Prawdziwość i wiarygodność tego dokumentu nie była kwestionowana, a i Sąd nie dopatrywał się okoliczności dyskwalifikujących jej przydatność do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty.

W rozważanym przypadku, co było niesporne, pozwana otrzymała zgłoszenie szkody w pojeździe w dniu jej wystąpienia, tj. w dniu 30 lipca 2018 roku, a zatem winna spełnić świadczenie najpóźniej do dnia 30 sierpnia 2018 roku. Pozwana nie wykazała, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 817 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Wysokość zaś szkody powstałej w pojeździe powoda została ustalona w toku niniejszego procesu m.in. na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu likwidacyjnym, a więc na podstawie okoliczności istniejących i znanych pozwanej w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro zatem pozwana nie spełniła świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości w/w terminie, od tego momentu pozostawała w opóźnieniu, co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, zgodnie z treścią żądania pozwu od dnia 5 października 2018 roku co do kwoty 14.956,46 zł, obejmującej odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu, a także kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty stanowiącej równowartość kosztów zlecenia prywatnej opinii należą się powódce natomiast od dnia wezwania do zapłaty tej kwoty. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 400 złotych pismem z dnia 25 września 2018 roku z adnotacją, iż zostało wysłane w dniu 1 października 2018 roku. Brak dowodu kiedy pozwana otrzymała w/w dokument, który zawierał wezwanie do uregulowania należności w terminie 14 dni od jego otrzymania. W odpowiedzi na powyższe pozwana poinformowała o swoim stanowisku pismem z dnia 26 października 2018 roku, stąd uznać należało, że najpóźniej w tym dniu otrzymała wezwanie. Licząc 14 dni od tej daty ostatnim dniem terminu na uiszczenie należności był 9 listopada 2018 roku, dlatego też odsetki od kwoty 400 zł, zostały naliczone od dnia 10 listopada 2018 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z brzmieniem którego sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając to na uwadze Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 5.417,00 złotych na którą to składają się: 3.600 zł wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), 255 zł opłaty sądowej od pozwu, 745,00 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 800,00 złotych tytułem pobranej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie od pozwanej kwotę 793,09 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Ustalając powyższe Sąd miał na względzie łączny koszt opinii głównej i uzupełniającej biegłego, który tymczasowo poniósł Skarb Państwa, przy uwzględnieniu zaliczki wpłaconej przez stronę powodową.

Sygn. akt III C 2111/19

S., dnia 14 czerwca 2021 roku

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. przeksięgować opłatę na konto dochodów;
3. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.